

Priča o Nikoli

U davna vremena u dalekoj šumi živio čovjek po imenu Nikola. Brinuo se da u njegovoj šumi drveće mirno raste i da životinje imaju sve što im treba za sretan život – vodu, hranu, slobodu.

Tamo se nijedno drvo nije bojalo sjekire. Životinje se nisu bojale da će ostati bez hrane kad padne snijeg i prekrije travu i zamrzne potok. Cijela šuma bila je Nikolino veliko dvorište.

Kad bi u šumu došla noć, mrak bi sakrio sve što živi i raste. Nikola je tada palio svjetiljku, sjedao uz vatru i nešto radio. Živio je sam i nije imao s kim razgovarati. Ali, nije mu bilo dosadno. Imao je svoje misli. Kao što svaka šuma ima svoj kraj tako ga je imala i Nikolina. A na kraju šume bilo je malo selo. A u selu djeca. Bilo je to i bogato i siromašno selo. Djeca su bila bogata jer su imala roditelje koji ih vole, dovoljno hrane, svako dijete je imalo prijatelja. Ali nisu imali baš sve. U selu nije bilo igračaka. A tek obuća! Svako dijete je imalo samo jedne jedine čizmice.

I tako je nastala ova priča...

Djeca su se više od svega voljela igrati u blatu. Ljeti su bosi trčali po blatu, klizali se, padali, mijesili kolače, pravili kule, tunele, ceste. U jesen je, međutim, postalo hladno za bose nožice. A oni su se i u jesen htjeli igrati u blatu- tek tada ga je bilo posvuda. U onim jednim jedinim čizmicama!

Majke su se zabrinuto pogledavale, klimale glavom i nešto jedna drugoj

govorile. I čizmice su se zabrinule. Hoće li izdržati do ljeta biti zdrave i lijepo ako su tako prljave?

A gdje nam je Nikola?

Evo ga ide prema selu. Toplo se obukao, polako hoda stazom od mokrog lišća i nešto opet misli i smješka se. Kako i ne bi! Danas mu je imendan. A na imendan ne treba biti sam. U selu će Nikola u svoju vreću spremiti brašno, šećer, sol, krumpire... U svaku će kuću zaći da čuje što se dogodilo od zadnjeg puta, jesu li svi zdravi, tko se rodio, tko se oženio... Tako je to svaki put. Tako je trebalo biti i ove godine. Ali - u svakoj je kući majka Nikoli šapnula o blatnim čizmicama. I Nikola se zabrinuo. Dogovorili su se tada roditelji i Nikola: Kad bude idući put dolazio ranim jutrom u selo, na svoj imendan, u svakom će ga prozoru čekati čiste dječje čizmice. On će u njih, dok djeca još spavaju, staviti nešto što svako dijete voli – igračku.

Bio je to divan dogovor. Nikola neće navečer samo sjediti kraj vatre i misliti na lijepo stvari nego će ih i izrađivati. Šuma je puna komadića drveta i on će od njih nožićem raditi male životinje, mala kola, namještaj za lutkinu kućicu i sve što mu padne na pamet... A djeca? Ona će svaku večer čistiti svoje čizmice, a navečer prije Nikolinog imendana, stavljat će ih u prozor da i Nikola vidi da su čiste. On će im, kad bude išao kroz selo, u čizmice nešto stavljati, a to nešto bit će prava igračka za hladne zimske dane.

Tako su se dogovorili i tako je bilo godinama. Ali, godine su prolazile i Nikola je bivao sve stariji. Više na svoj imendan nije mogao ići u selo i donositi igračke, a mame nisu htjele da im djeca budu tužna ako ujutro nađu praznu čizmicu. I zato je svaka mama u tom malom selu stavila u čizmicu ono što je našla u kući. Kako su bili siromašni, to su bile jabuke, orasi, bomboni zamotani u šarene papiriće. A djeca su se probudila i bila sretna jer su već imala dovoljno igračaka i slatko ih je razveselilo.

I tako je to i danas. Uvijek ima jedan dan kad se dijete probudi i još boso i pospano otkrije da ga netko voli i misli na njega...